

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in veča s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 50 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, korozške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprojemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vestice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Srbija in Črna gora.

Pri letošnjih delegacijah je naš vnanji minister, grof Goluhovski, jako ostro govoril zoper države na Balkanu, posebno zoper srbsko vlado. Kako je to dobro dejalo Madjarom! Le-ti so namreč sila jezni na Srbe, ker se ti nočejo udeležiti madjarske razstave v Buda-pešti. Madjari so mislili, da se bodo Srbom vsled one ministrove groznje kar začele hlače tresti, in bodo Madjare odpuščanja prosili. Kaj še! Pred dobrim tednom je bil v srbskem glavnem mestu, Belem gradu, črnogorski knez Nikita, ki je na dvornem obedu imel jako znamenit govor. Najvažnejše točke tega govora so le-te:

»In došel sem ravno na Vidov dan, toli usodni za naše srbsko pleme. (Po nesrečni bitki na Kosovem polju dne 15. junija 1389 je bilo porušeno mogočno carstvo srbsko.) Izbral sem ta dan, da ga narod naš ne preživi v žalosti, kakor mnoge do danes. Veličanstvo! Previdnost božja je izbrala naju dva za vladarja in upravitelja naroda srbskega. Nadahnjena s to sveto nalogo in vročo željo, da vršiva isto po božji volji, dolžna sva storiti vse za plemeniti in dragi narod srbski, ki kliče po slogi.

In danes ob spominih vidovskih, dragi mi brate, a pred licem milega nam srbstva, pokladam ti izraz, čist kakor najprvi žarek solnce, s kojim je danes zjutraj obsejalo vrh mojega Lovčena, izraz one blagoslovljene sloge in ljubezni, kakoršne narod želi med nama. Vse srbstvo je danes v duhu z nama, a kar želi ono, želiva tudi midva; nama pa je naloga, da ga vodiva v smeri njegovih teženj. Naš narod je zaveden in pravičen; on ne hrepeni po tujem, ampak želi le svoje, in nič drugega kakor svoje, kajti sam je izrekel: »odvzeto prokletu«.

Ni možno, da ne bi teh naših pravičnih teženj motrili z dobro voljo vsi napredni in že zedinjeni narodi; te težnje naše bodo podprte vedno z ljubeznijo naših severnih bratov, krepile se bodo ob naši ljubavi z brati Bolgari, s kojimi so se tvoji zavedni državljani bratili tu in v Sofiji, in ob ljubezni vseh družih narodov, sorodnih nam po veri, ali krvi, ali težnjah.« —

Tako knez Nikita. Da se res balkanski Slovani hočejo združiti, razvidno je tudi iz tega, da srbski kralj Aleksander koncem tega meseca pride v Cetinje, glavno mesto Črne gore. Koncem avgusta meseca pa pojde knez Nikita v Carigrad, od tod pa v glavno mesto Bolgarije, Sredec ali Sofijo, kamor tudi pride srbski kralj obiskat kneza Ferdinanda. Pa ne samo to je velikega pomena, da se ti trije vladarji zvežejo, še večjega pomena je, to da se naslanjajo na mogočno Rusijo in hočejo Avstrijo na Balkanu izpodrinuti. Bog ve, če vsled tega ne prideta za nas v nevarnost Bosna in Hercegovina! Da pa naša ljuba Avstrija pride ob ves upliv na Balkanu, tega so krivi Madjari, ki imajo prvo besedo pri naši vnanji politiki.

Kaj je slovenskemu kmetu svetovati?

V naših dneh se kmetu slaba godi, zato se najde dosti poklicanih in nepoklicanih zdravnikov, ki hočejo kmetu pomagati, pa vsakemu ne gre verovati. Nemškutarji in nemški liberalci so s svojim svétom brž pri roki in pravijo: Slovenski kmet naj se nemščine nauči, pa bo srečen! Ta svét je pa prazen: zakaj pa potem tožijo nemški kmetovalci, ki znajo dobro nemški, pa vendar pravijo, da ne morejo več izhajati. Marsikateri slovenski kmet se je že nemščine naučil, pa je vendar na kant prišel. Kmet živi od zemlje in od dela, ne pa od jezikov, katere zna. Dobro je sicer, če zna nemške bukve in časnike prebirati, iz katerih se uči umnega kmetovanja; pa to ima slovenski kmet zdaj boljši kup, ker se take bukve in taki časniki dobijo tudi v slovenskem jeziku, torej se mu ni treba prej še le nemščine učiti.

Prvi nauk za kmeta je, da naj živi po naukih naše sv. krščanske vere. Tak bo pridren, potrpežljiv, trezen in varčen. On bo tudi svoje otroke k delu in molitvi priganjal, da mu bodo pri delu pomagali in ne bodo po nepotrebem zapravljali. Kar je prihranjeno, je tako dobro, kakor pridelano. Pobožnost je za vse dobra, je rekel sv. Pavel. Pobožen kmet se ne bo spuščal v prepire in nepotrebne, drage pravde. Pomoči bo pričakoval z nebes in jo bo tudi dobil. Blagoslov bo počival nad njegovo hišo, polje bo svoj sad rodilo in živina, za katero bo lepo skrbel, se mu bo dobro redila in mu lep dobiček donasala. Ob nedeljah ne bo ukazal delati, tako bo imel božji blagoslov; posli in živina se mu bodo lepo spočili in bodo v ponedeljek spet krepko delati začeli.

Če ima kmet več sinov in je vsaj nekoliko premožen, mu je svetovati, naj enega v višje šole pošlje; mi Slovenci potrebujemo slovenskih gospodov po kancelijah, da z nami prijazno govorijo in nam prav svetujejo, kedar si sami ne vemo več pomagati. Ako ima kmet pa le enega sina, naj ga izredi in izuči za pridnega gospodarja, takih nikoli ni preveč.

S svojimi sosedi naj kmet v miru živi in naj jim v nadlogah pomaga, kolikor le more; ob svojem času bodo tudi oni njemu pomagali. S svojimi posli ne sme trdo ravnati, da ga ne bodo sovražili. Posel je, kakor konj; če ga vedno tepeš ali zmirjaš, postane hudoben, brca in grize ter se ustavlja; ako pa lepo z njim ravnáš, bo pohleven kakor ovca. Ako je bolan, mu postreži; ako se je kaj pregrešil, ga posvari z lepo besedo; tako te bo imel za dobrega očeta, te bo spoštoval, zagovarjal, pred nesrečo branil in rad ubogal. Postavlja visoke plote, da ne boš imel preprirov zavolj sosedove živine, zavaruj se zoper ogenj, ne trpi ponočnjakov in žganjarjev pod svojo streho, moli vsaj vsako soboto